

Ophøjelse

Gud har højt ophøjet vor Herre Jesus og skænket ham navnet over alle navne (Fil. 2,9), og snart skal hvert knæ bøje sig i Himmel og på jord og under jorden, og hver tunge skal bekende til Gud Faders ære: Jesus Kristus er Herre!

Selv hans argeste modstander vil blive tvunget til at bøje sine knæ og aflægge denne bekendelse!

Men har du tænkt på, at hvad mennesker end sagde og gjorde, kunne de ikke andet end ophøje ham. Det sagde han selv med disse ord: »Når I får ophøjet Menne-skesønnen, så skal I forstå, at jeg er den, jeg er« (Johs. 8,28).

De gjorde alt for at trække ham ned, men han forblev i Gud og lod sig aldrig besmitte af deres ondskab. Da de fik lov til at gøre med ham, hvad de ville, blev han allermest ophøjet.

De bandt ham i *Getsemane* – men hvem er den ophøjede iblandt dem?

De *spyttede* på ham – synes du ikke, hans kærlighed lyser ophøjet frem, som han står der i en narredragt med torne-kro-nen på?

Pilatus forhørte ham – hvem af de to fornødres – hvem ophøjedes?

Ypperstepræsterne sønderrev deres klæder, da han vidnede og sagde, at de skulle se ham, Menne-skesønnen, sidde ved Kraftens højre hånd og komme på himmelens skyer – lyser deres »ædle« Gudsfrygt dig i møde – eller er det ham, der bliver ophøjet, idet de forkynder dødsdommen over ham?

Så bliver han *korsfæstet* i unævnelig skam og fornødelse – der stråler hans herlighed os allerstærkest imøde – her ser vi ham ophøjet højt over al jorden og jordisk!

De triumferer – men bliver de ophøjet derved?

Han lider – men bliver han fornødret derved?

De håner ham – er det ophøjet, ædelt, smukt?

Han beder for dem – kender du noget mere ophøjet.

Sandelig fik de ham ophøjet, thi med alle deres onde forsøg på at trække ham ned kunne de ikke andet end ophøje ham! De gjorde ham alt tænkeligt ondt, men de kunne ikke gøre ham ond, derfor tjente al deres ondskab til hans ophøjelse i kærligheden, sandheden og lydigheden, og derfor er hans død på korset i synderes sted hans ophøjelse til det navn, der er over alle andre navne.

Allerede profeten *Esajas* forstod dette, da han sagde: »Se, min tjener får fremgang, han stiger, løftes og *ophøjedes såre*«

(kap. 52,13), men det umiddelbare indtryk af Herrens tjener er det modsatte af ophøjelse – han er uden skønhed og pragt, så vi syntes om ham, han er ringeagtet, skyet af folk, en smerternes mand og kendt med sygdom, en, man skjuler sit ansigt for, agtet ringe, vi regned ham ikke – og *dog* – ja, sandelig »og dog« – thi i al den fornødelse og ringeagt bar han vore sygdomme og tog vore smerter på sig – han blev såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld; os til fred kom straf over ham, vi fik lægedom ved hans sår – sandelig, *han stiger og ophøjedes såre*, thi han bar det stille, han oplod ikke sin mund som et får, der føres hen for at slagtes – han oplod ikke sin mund – jo, han bad for sine fjender, men han oplod ikke sin mund til protest – der kom ikke et bittert ord over hans læber – hans godhed og kærlighed sejrer over al djævelsk og menneskelig ondskab, således at han *ophøjedes såre* derved!

Vi så hans herlighed

Sådan siger *Johannes* i indledningen til sit evangelium (1,16), og disse ord kan stå som en overskrift over alle de følgende kapitler, thi alt i Jesu liv var herlighed og ophøjelse for den, der havde fået øjne at se med.

Johannes er den eneste af de fire evangelister, der ikke omtaler *forklarelsen på bjerget*, hvor Jesu herlighed brød synligt igennem. Årsagen til hans tavshed herom, skønt han selv var med på forklarelsens bjerg, er måske den, at han med sin tavshed vil understrege, at alt det andet var lige så herligt, skønt det var uden synlig herlighed – allerherligst hans ophøjelse på korset.

Da Jesus sagde til de disciple, der havde spurgt ham, hvor han boede: »Kom og se« (1,39), hvad var det da, han ville vise dem? Var det sin bopæl? Den var uden al ydre pragt. Det, han ville vise dem, var noget af sin herlighed, den herlighed, der lyser klarest på baggrund af hans jordiske fattigdom og ringhed.

Da han helbredte den syge ved *Betesda*, åbnede den blindfødtes øjne, bespiste de fem tusinde, oprejste *Lazarus* fra graven, hvad var det da andet end sin herlighed, han åbenbarede dem? Når han talte, hvad talte han da om? Han talte om sig selv: »*Jeg er Verdens Lys – jeg er Opstandelsen og Livet – jeg er Vejen og Sandheden og Livet – jeg er Livets Brød*« – og åbenbarede dermed sin herlighed!

De fik lov til at lytte til ham, når han i bøn og tilbedelse samtalede med sin Fader; de hørte ham sige: »Fader! timen er kommet; herliggør din Søn, så Sønnen kan herlig-

gøre dig« (17,1), og i den time, da mørket fik magten, blev hans bøn besvaret, og han herliggjort på sit kors – aldrig, aldrig bliver vi færdige med at skue Guds herlighed på Kristi ansigt, da han som Guds lam bar al vor synd – og bar den bort fra os.

Den herlighed var fuld af nåde og fuld af sandhed!

Vi og herligheden

Jesus sagde: »Når I får ophøjet Menne-skesønnen, skal I forstå, at jeg er den, jeg er« (Johs. 8,28). Heri ligger, at det kun er ved Jesu kors, et menneske lærer ham at kende, og det *kun er, når et menneske ser, at han er skyldig i Jesu ophøjelse på korset*, at hans øjne åbnes, så han kender ham som *sin* Frelser og Herre.

Ja, sådan er det. Hvornår så vi hans herlighed første gang? Var det ikke, da vi brød sammen under vægten af vor synd, og Guds Ånd pegede på ham, Guds lam, der på sit kors sonede vor synd og udslettede vor skyld? Vi var skyldige – det var vor synd, der ophøjede ham på korset – og han forkastede os ikke, men drog os til sig og sluttede os i sin favn!

Da så vi hans herlighed, og da forstod vi, at det er en herlighed, som han, den eenbårne Søn har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed.

Da mistede al falden herlighed sin tiltrækningskraft, og vi fik en inderlig trang til at ligne ham og kende hans herlighed mere personligt og inderligt.

Det gik op for os, at der *kun er ét, der kan fornødre et menneske*. Det er ikke fattigdom, ej heller lidelse, ej heller menne-skers ringeagt, men kun synd. Peter siger: »Jo mere I får del i Kristus-lidelser, des mere skal I glæde jer, så I også kan glæde og fryde jer, når hans herlighed åbenbares. Hvis I hånes for Kristi navns skyld, er I salige; thi herlighedens Ånd, Guds Ånd, hviler over jer« (1. Peter 4,13-14).

Det erfarede *Stefanus*; de gjorde ham alt det onde, de kunne i deres raseri og fornødrede sig selv helt ned i mørket, men ham kunne de kun ophøje. Han var salig, de var fortabte; han var kærlig, de var onde; han bad for dem, de tog livet af ham. Sandelig hvilede Guds Ånd, herlighedens Ånd, over ham, og sandelig frydede og glædede han sig, da han så Himme-len åbne sig og Jesus rejse sig for at byde ham velkommen hjem og tage ham i favn!

Og utallige er fulgt i hans spor. I frelsens fryd blev de ophøjet gennem forkastelse, formødelse og forfølgelse, thi de åbnede sig ikke for mørket, men blev i Guds kærlighed.

Har vi i sandhed forstået, at vi har væ-

ret med til ved vor brøde og tarvelighed at ophøje ham på korset, og har vort sønderbrudte hjerte modtaget hans frelse, da bor der i vor ånd en afsky for det onde under

enhver skikkelse, således at vi i Åndens kraft kan gengælde ondt med godt, elske vore fjender og således forblive i Ham og smage en lille smule af den ophøjelse, der

blev ham til del. Det er den glæde, verden ingen anelse har om.

Julen og verdenshistorien

Men det skete i de dage, at der udgik en befaling fra kejser *Augustus*, at al verden skulle skrives i mandtal. Således begynder jule-evangeliet, som vi har hørt fra vor barndom jul efter jul.

Al verden – det taler om stor magt over alle folkeslag – det taler om, at Augustus ville indskrive dem alle som romere og meddelagtige i det romerske verdensrige.

Hvorfor står det i forbindelse med Jesu fødsel? Fordi verdensherkerne i dette mørke, onskabens åndemagter, gennem Augustus' dekret ville komme det rige, som Jesus skulle oprette, i forkøbet.

Der skulle skabes en verdensmagt under en verdensherker, og den skulle være sig selv nok. Den ville ikke vide af et budskab om synd og syndsforladelse ved troen på nogen anden verdensherker – ja, den ville overhovedet ikke vide af nogen anden verdensherker end Augustus, slet ikke en, der var ydmyg og sagtomodig af hjertet – slet ikke en, der var uden synd og derfor var en dommer over al synd.

Ondskabens åndemagter ville etablere deres egen uindskrænkede magt over al verden, for at stå Guds rige imod, om nødvendigt med vold.

Under verdensherkeren Augustus herskede adskillige vasalkonger; en af dem var *Herodes*. Han greb straks til diabolisk grusomhed, da han hørte, at jødernes sande konge var født i *Betlehem*, og lod alle drengbørn på to år og derunder myrde. Det verdensrige, Augustus havde skabt, og som Herodes var lyd-konge i, afslørede straks sit egentlige væsen. Det hader Guds rige og Guds folk med et had, der ingen grænser kender.

Ikke at være kejserens ven var den værste trussel, der kunne udslynges mod nogen på jorden. Ved denne trussel gik Pilatus med til at lade Jesus korsfæste, skønt han vidste, at han ikke havde fundet nogen skyld hos ham.

Nu ved vi, at det verdensrige, Augustus oprettede, kun var et flygtigt minut i evighedens lys. Vi ved også, at det rige, Jesus oprettede, er et evigt rige, der aldrig forgår, men varer i evighedens evigheder.

Kampen imellem det flygtige verdensrige og det evige er imidlertid endnu ikke forbi. Den vil snart kulminere.

En ny Augustus vil træde frem, en verdensherker med ti vasalkonger under sig;

han vil samle hele jorderige under sig og oprette det rige, hvis væsen er antikristeligt i ordets fuldeste betydning.

Han vil også give ordre til, at al verden går hen for at lade sig indskrive – og det bliver den *sidste* indskrivning. Enhver, som lader sig indskrive, modtager denne verdensherskers mærke på sin højre hånd eller sin pande. Identificationen med ham bliver fuldstændig for hver verdensborgers vedkommende.

Her når verden frem til den enhed, som onskabens åndemagter altid har tilstræbt, den faldne menneskeheds enhed i fremmedgjortheden for Gud og hans Kristus. Som i blinde går menneskeheden fremad imod denne enhed, og snart er den virkeliggjort.

Men just som alle gik hen for at lade sig indskrive på Augustus' befaling, skete det, at timen kom, da *Maria* skulle føde den sande verdensherker, og hun fødte sin søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, thi der var ikke plads til ham i herberget.

Just da alle onskabens planer lykkedes, lod Gud dem samvirke til, at hans vilje skete! Dengang skete det i det skjulte; det var kun nogle fattige hyrder ude på *Betlehems* marker, der fik det at vide!

Og just som Antikrists vælde kulminerer, så at al verden går for at lade sig indskrive med dyrets mærke, *kommer Jesus igen*, ikke som første gang skjult for Augustus og al verden, men denne gang i magt og megen herlighed!

Da viser det sig, at også det antikristelige verdensrige kun var et flygtigt minut, og at det rige, som vor Herre og Frelser har oprettet, varer i evighed og underlægges sig alle denne verdens riger.

Vi fejrer jul, medens rigerne her på jorden agiterer for en enhed af samme ånd og art som Augustus' verdensrige. Det går hastigt. Det ene rige efter det andet står med ansøgningsblanket om medlemskab i det kommende verdensrige. Og Antikrist er parat!

Midt i beskrivelsen af *dyret* i Johs. Åb. 13, læser vi om »alle de, der fra verdens grundlæggelse har deres navne skrevet i *Livets bog, det slagtede Lams bog*« (vers 8).

Her er altså tale om en helt anden indskrivning end den første under *Kvirinius* og den sidste under *Antikrist*.

Det er en indskrivning, der rækker ud over historien, thi den fandt sted før verdens grundlæggelse. Det er en indskrivning, der varer ud over historien, thi den gælder, når Gud har skabt nye himle og en ny jord, hvor retfærdighed bor.

Det er med andre ord en indskrivning til frelse i tid og evighed, thi det er en indskrivning i Guds rige, som aldrig forgår.

Det er en indskrivning med Kristi dyrebare blod som med blodet af et lam uden plet eller rynke, thi hertil var han forudbestemt, før verdens grundvold blev lagt (1. Peter 1,19-20). Herom sagde Jesus: »Glæd jer ikke over, at ånderne er jer lydige; men glæd jer over, at jeres navne er indskrevet i Himlene« (Luk. 10,20).

Her er juleglæden midt i nationernes afsindige og antikristelige enhedsstræb.

Det er en evig glæde. Men den vil blive prøvet. Thi vi er på vej imod den sidste indskrivning hernede, og vé enhver, der ikke går hen for på dyrets befaling at lade sig indskrive med dets mærke! Han kan komme til at bøde med livet, thi det had, vasalkongen Herodes viste imod Jesus, er ikke blevet mindre i årenes løb, og nu vil det snart gå ud over enhver, der er beseglet med Lammets mærke og derfor nægter at tage dyrets.

Den enhed, der skabes på den måde, er også kun et flygtigt øjeblik i verdenshistorien uden evighedsbetydning.

Men Kristus kom og med ham den enhed, der udgør det evige sande verdensrige; det samtaledede han med sin himmelske Fader om, da han sagde: »Og den herlighed, du har givet mig, har jeg givet dem, for at de skal være et, jeg i dem, og du i mig, for at de må være fuldkommen etc« (Johs. 17,22-23).

Dette rige er hans menighed – den er ikke et flygtigt moment i historien, men evig og urokkelig, så helvedes porte aldrig får overhånd over den, end ikke ved den sidste indskrivning under Antikrist.

Herover kan vi glæde os med en glæde, der er mere end blot følelsesbetonet, fordi det er en glæde i Lyset fra det Høje, det Lys, der blev tændt, da han, der er Verdens Lys, kom til verden – det Lys, der fra juleevangeliet stråler ud over hele verdenshistorien, så vi i det kan se, hvor det bærer hen!

Snart, snart kommer Han, og Han skal ikke tøve! Verden går i blinde imod sin

opløsning og dom, menigheden vandrer i
Hans lys, frelst af nåde, imod den evige
herlighed.

Hvilken nåde at være med!

Nu kan vi ønske hinanden *glædelig* jul
med en fylde af glæde og Åndsindhold til
Guds ære!